

Gürtel, ya sabe la de los amigos tan amigos que lo son casi del alma, y a los que quiere usted, ya sabe, un eso –permítame que una señora no diga estas cosas–, pues elude usted mirando hacia otro sitio, elude responder o guarda usted ese sepulcral e injustificable silencio.

Y por eso le preguntamos de nuevo: ¿no contesta usted porque asume lo que vamos sabiendo, no contesta usted porque no sabe de cuánta información o pruebas disponen los que están instruyendo la causa o no contesta por consejo expreso de su abogado, que tiene miedo de que algo de lo que usted pueda decir le complique posteriormente una preparación adecuada de su defensa?

Le pedimos, señor Camps, que conteste y que no siga enfundado en ese traje a medida de vergonzante silencio.

Nada más y muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president del Consell:

Para aclararlo, para que todo el mundo lo tenga claro, las circunstancias del procedimiento hacen que yo ya sepa todo absolutamente, lo que hay. Lo sabía antes, pero lo sé ahora también. Por lo tanto, esa es mi tranquilidad, sé que no había nada y sé que no hay nada.

Pero tengo la obligación de respetar el procedimiento hasta sus últimas consecuencias, y también tengo la obligación aquí hoy, una vez más, de decir: tranquilidad, no hay nada de nada. No lo hubo nunca ni lo hay, en lo que sé, porque, como usted sabe, ya sé todo lo que hay.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Muchas gracias.

Tiene la palabra el señor Camarasa.

El senyor Camarasa Albertos:

Gracias, señora presidenta.

Señor presidente, los mismos que a usted lo pusieron ahí, los mismos valencianos que a usted lo pusieron para gobernar, nos pusieron a nosotros para controlar lo que usted y su gobierno hace. Los mismos. Primero, de entrada.

Segunda, segunda. (*Veus*) Sí, entiéndalo, entiéndalo, que es fácil. Segundo. A usted, el primero que le puso ahí no fue el pueblo valenciano, le puso un señor que se llamaba Eduardo Zaplana y a dedo. Lo digo porque se le olvida.

Y, luego, ya a la pregunta. Usted se viene negando sistemática y numantamente a dar explicaciones políticas en esta cámara sobre su supuesta implicación en el caso Gürtel. Y sobre todo, diciendo que le gustaría... estaría usted gustoso de acudir a sede judicial a explicarse. Ayer conocimos que usted decidió refugiarse en el burladero del miedo pidiendo la nulidad de las actuaciones, en el burladero del miedo, señor presidente.

Ante esta actuación suya, que contradice su inicial y primer ánimo de colaborar con la justicia para evidenciar la falsedad de los hechos, nos surge una duda: ¿quién es usted, el Camps Jekyll, que está dispuesto a colaborar con presteza y gustosamente ante la justicia, o el Camps Hyde...? (*La senyora presidenta desconnecta el micròfon*)

La senyora presidenta:

Muchas gracias, señor Camarasa. (*El senyor Camarasa parla amb el micròfon desconnectat*) Muchas gracias, señor Camarasa. Le llamo al orden por primera vez, señor Camarasa. (*Aplaudiments i protestes*)

El senyor president del Consell:

Voy a intentar contestar... (*Veus*) No. Me ha hecho varias reflexiones interesantes.

Eduardo Zaplana me propuso como candidato a que los valencianos decidiesen si yo era un buen presidente de La Generalitat. Y una vez propuesto, me presenté a las elecciones, tuve un gran candidato en la oposición como contrincante, una excepcional persona a la que admiro, y saqué el 48% de los votos. Cuatro años después, volví a ser candidato, había sido presidente y los valencianos me otorgaron el 52% de los votos. (*Aplaudiments*) Por lo tanto, fíjese de que lo estamos hablando.

Respecto de la cuestión que usted me ha dicho, como solo saben la parte que corresponde a la parte que les interesa, les diré que, en cualquier caso, sin poder desvelar ninguna de las cuestiones, porque no puedo, es una parte subsidiaria de la parte sustancial y esencial del escrito. Y no puedo decir más.

Pero, en cualquier caso, para su tranquilidad, nada de nada. (*Veus*) Y le voy a decir más: en cuanto supe... Un segundo. Tranquilidad, tranquilidad. (*Veus*) Claro. Me traen aquí para que hable... (*Veus i protestes*) Para su tranquilidad.

La senyora presidenta:

Muchas gracias...

El senyor president del Consell:

En cuanto supe, en cuanto supe...

La senyora presidenta:

...presidente.

El senyor president del Consell:

...que los autos estaban aquí, me personé, me personé en primera instancia. (*Veus*)

Y en segundo lugar... (*Pausa i veus*) Bueno, esto es, perdonen ustedes, una paradoja. Quieren que venga a hablar y no quieren que hable. (*Aplaudiments*) Es una paradoja. Es increíble. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Muchas gracias.

El senyor president del Consell:

Termino, si me permiten. Tienen miedo, tienen miedo a la verdad, tienen miedo a la justicia y tienen miedo a los votos. (*Veus*)

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Per a preguntar, té la paraula la síndica del Grup Compromís, il·lustre diputada senyora Oltra. (*Remors*)

Señor Such, le llamo al orden.

Con el permiso de los diputados del Grupo Socialista, que hoy los encuentro un poco nerviosos, señora Oltra, cuando quiera, puede intervenir.

La senyora Oltra Jarque:

Gràcies, senyora presidenta.

Bon dia, senyories.

Si me punxen, no me trauen sang. En la vida, en la vida m'haguera jo esperat que vosté anava a situar la institució que representa a este nivell de cloaca en què l'acaba de situar.

I ha dit açò..., com ja ha aconseguit convertir açò en un circ, trie vosté el paper que vol jugar; n'hi han personatges molt interessants en el circ. Crec que els ciutadans ja li han donat el seu paper.

Jo li pregunte, si és tan amable, per favor, de contestar-nos, al nostre grup, ¿quina és la valoració que fa vosté i el Consell sobre l'auto del TSJ, declarant-se competent per a conèixer els fets derivats de la resolució judicial dictada pel Jutjat Central d'Instrucció número 5, de l'Audiència Nacional, i que afecta, entre altres, a vosté?

Moltes gràcies.

La senyora presidenta:

Per a contestar, té la paraula el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyories.

El Consell no fa valoracions de les actuacions judicials perquè no té sentit. El poder judicial és un poder independent. En qualsevol cas, bé, el procediment continua i el que és important és que queda claríssim que no n'hi ha cap trama al respecte.

Però, en qualsevol cas, no podem fer valoracions perquè respectem l'actuació de la justícia i col·laborem, no en este cas, en tots els casos quan la justícia ho reclama.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Té la paraula, la il·lustre diputada senyora Oltra.

La senyora Oltra Jarque:

Veig que ha triat vosté el paper i seguix insistint. Té vosté últimament una virtut, i és que el que u se prepara per a comentar amb vosté, vosté sempre ho desbarata. Perquè, precisament vosté, que s'ha vanagloriat en públic de la seua íntima amistat amb el president del TSJ, diga que respecta la independència del poder judicial, permeta'm que ho diga però és un acudit. Molt bé.

Jo li demanava la valoració política, senyor Camps. A mi no m'interessen els problemes que el senyor Camps o el senyor Costa tinguen amb la justícia. No m'interessa. A mi m'interessa vosté en la mesura que és president de La Generalitat, representa una institució, la més important del nostre país, i, per tant, en eixa mesura m'interessa vosté. El senyor Camps no m'interessa, m'interessa el president. I el president està fent-ho molt malament, perquè no dona explicacions polítiques, que és el que estem demanant ací. I és el que ha de dir vosté ací. Vosté no vulnera el secret sumarial per donar la cara políticament, perquè és el que ha de fer com a president de La Generalitat. I com a senyor Camps, ja s'apanyarà vosté amb els magistrats.

El ratito largo, del que vosté parlava el dia 12 de març, se li està entravessant, senyor Camps. Vosté parlava d'un *ratito largo*: «Mire, sé que queda un ratito, un ratito largo,

que se van a seguir montando un fiesta ustedes. ¡Fenomenal! Pero, queda un ratito largo». No! No és una festa açò. Açò no és una festa. Açò és molt lamentable. I jo lamente on ha situat vosté la institució.

Mire vosté, diu una dita que *dueño de mis silencios, esclavo de mis palabras*. Vosté ha dit el que havia de callar i ha callat el que havia de dir.

I el dia 12 de febrer també dia vosté, minimitzant les seues relacions amb els imputats, organitzats en la trama, vosté va dir: «Como me ha hablado de una persona, yo tengo suerte de saludar a muchas personas a lo largo del año, porque soy el presidente de La Generalitat, y hay un montón de actos y actividades.» Doncs, molt bé! Jo supose que vosté, com a liberal que se proclama ací, no qüestiona la premsa lliure.

I, aleshores, jo li pregunte: és certa la conversa que va vosté tindre amb el senyor Álvaro Pérez, que ha sigut la riota de tot Espanya, eixa conversa en pla Corín Tellado? I, mire vosté, si hi ha alguna cosa pitjor d'allò que se va dir en eixa conversa és el dia i l'hora. Escolte vosté! La nit de Nadal, a les deu menys quart de la nit la gent normal el que fem és estar amb la família, acabar de preparar el sopar per a seure'ns amb els sers més íntims i volguts que compartim eixa nit. I vosté estava parlant amb este senyor, imputat en la trama. I li proclamava la seua eterna amistat. Li demanava ell la lleialtat eterna també. I proclamava el dia 7 de gener, l'endemà de Reis, la gratitud per les *dàdives* d'este senyor que, per cert, vosté ací també va negar haver rebut *dàdives*.

Jo li pregunte: és cert el que se desprén d'esta conversa? Vosté va rebre regals d'este senyor? Per què va rebre els regals d'estos senyors?

Mire vosté. Vosté també proclamava la grandesa de la nostra comunitat –ho fa constantment–, que vosté el que vol és convertir la Comunitat Valenciana en l'ull del món, que tothom ens mire. Doncs, sí, ha aconseguit vosté que tothom ens mire i que, a més, de pas, se riguen de nosaltres. Això és el que vosté ha aconseguit: milers de vinyetes on se riuen dels valencians i valencians pel president que tenen. Ahí és on ha situat la institució, en la riota.

I, mire, ens ha decebut, fins i tot als que mai l'hagueren votat. Però, alguns pensàvem –fins i tot no compartint la seua ideologia, no l'hagueren votat mai– que amb vosté entrava un poc de moral al palau de La Generalitat. Però, estava vosté fent bo el seu antecessor quant a estes qüestions. «Nada de nada –diu ací–, ni de la trama ni de lo otro.» M'agradaria saber què és «lo otro». Podria explicar-ho? Què és «lo otro»?

I políticament a vosté li toca assumir responsabilitats. Té dos camins. Jo no li vaig a dir que dimitisca ni que se'n vaja, com feien els seus antecessors, però la dignitat cadascú la situa on la situa; alguna gent la situa en els bancs blaus, altres la situa on ha de situar-la. I si vol arreglar-ho políticament, convoque eleccions. No presumisca del 52% de fa dos anys! Convoque eleccions i veja quin és el percentatge que ara li atorga la ciutadania. (*Remors*)

Mire vosté, *confianza, confianza*, estan el seus companys de sumari, però confiança amb vosté, els ciutadans i ciutadans ja no en tenen. (*Remors*)

Moltes gràcies.

La senyora presidenta:

Per a contestar, té la paraula el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies.

Quina frivolitat ha fet vosté ara respecte de la convocatòria d'eleccions. És molt més important el treball diari des de la presidència de La Generalitat que jugar en avançar les eleccions.

En qualsevol cas, li he de dir que a la millor part del seu grup no estarà en les següents eleccions. (*Aplaudiments*)

I, a més, li dic una altra cosa. El 7 de juny tenim eleccions europees. I es va a duplicar la diferència entre el Partit Popular i el Partit Socialista, es va a duplicar. Entre altres coses, per estes actuacions que estan fent estos últims mesos. Des que va començar tot este embolic, tot este embolic, cada vegada la distància es major entre el PP i el PSOE. (*Aplaudiments*) I és obvi, és obvi. És un desastre. És obvi perquè la gent sap perfectament on està la realitat, on està la veritat i on està el que s'està intentat muntar al respecte d'este muntatge polític.

Però, en qualsevol cas, mire. Des d'estos tres mesos que vosté ha parlat del *ratito largo*, hem signat 235 convenis parlant del programa «Major a casa», de teleassistència domiciliària, construint residències i centres de dia... I hem parlat també d'activitats en contra de la violència de gènere. I hem parlat de programes d'integració social dels immigrants. I formació bàsica de persones adultes. I hem creat més places públiques en centres escolars. I hem creats escoles infantils de titularitat pública. I hem parlat de noves tecnologies. I hem creat promocions de vivendes protegides. I de R+D. I estem treballant en el pla Confiança. I assistència a l'emprenedor. I estem dotant, a través dels decrets que hem signat i hem aprovat al govern de La Generalitat, plans d'educació, plans d'ocupació públic, plans d'ocupació públic també per al docent no universitari, creació de consells assessors... En definitiva, un treball constant i permanent polític com mai s'havia fet al llarg, inclús, de tota esta legislatura. Un treball al servici dels valencians, com vosté ha dit, com a president de La Generalitat.

I, com a Francisco Camps, la consciència absolutament tranquil·la. Que estiga vosté també tranquil·la com a diputada d'estes Corts, absolutament tranquil·la, esperant el moment, quan corresponga, que la veritat se sàpiga d'una vegada per totes. Perquè sóc el primer, el primer, que té tota la il·lusió que se sàpiga tota la veritat, tota la il·lusió com a Francisco Camps. Però, és veritat que a més de ser Francisco Camps, amb la consciència absolutament tranquil·la, sóc el president de La Generalitat. I he treballat el doble, encara, cada dia més, per a fer possible fer front a esta situació complicada de crisi econòmica.

Per a mi, els problemes, els mateixos dels meus conciutadans: la falta d'expectatives de treball, la pèrdua de llocs de treball, els problemes de les xicotetes i mitjanes empreses, els nostres sectors productius, reunió amb ells constantment i fer possible que plans autonòmics siguen revulsius perquè la Comunitat Valenciana vaja endavant.

El president de La Generalitat no ha deixat ni un minut de treballar com a president de La Generalitat. I Francisco Camps no ha tingut en cap moment ni una circumstància on la seua consciència li diga: «Endavant, perquè en sis anys l'única cosa que has fet ha sigut treballar pels meus conciutadans per a fer gran la Comunitat Valenciana.»

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Senyor Morera.

El senyor Morera Català:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Entre les coses que preocupen la gent, senyor president, hi ha valors com l'honorabilitat, la transparència, l'ètica i la dignitat de la presidència de la Generalitat valenciana.

Ara, hem sabut –i hem constatat– que vosté té una relació d'amistat manifesta amb el senyor Álvaro Pérez. Hem sabut que vosté va acceptar regals. I hem conegut una conversa, que la part més preocupant d'eixa conversa és quan vosté li diu al senyor Álvaro Pérez: «¿Has leído mi tarjetón?». I el senyor Álvaro Pérez –àlies *el Bigotes*– diu: «Bueno, pues fíjate si te debo.»

Què li deu el senyor Álvaro Pérez a vosté? És que no ha tingut prou amb els sis milions d'adjudicacions de diners públics de tots els valencians en contractes per a Fitur? N'hi ha alguna cosa més, senyor president de La Generalitat? Perquè això li preocupa al poble valencià, saber què se fa amb els seus diners, si s'utilitzen d'una forma correcta...

La senyora presidenta:

Muchas gracias, señor Morera.
Señor Morera, muchas gracias.

El senyor conseller de Presidència:

Senyora presidenta.

Senyor Morera, de la seua pregunta o reflexió se constata que vostés no volen saber res del que ha passat. Vostés l'única cosa que volen és que açò dure quant més temps millor. I per què volen quant més temps millor? Perquè no tenen res a aportar a la Comunitat Valenciana, perquè no tenen cap proposta. I mentre açò dure, almenys tenen alguna cosa de què parlar cada dijous.

Sàpiga vosté que mentre açò està durant i vostés estan dedicats exclusivament a açò, el govern de la Comunitat Valenciana, amb el president Camps al capdavant, està posant en marxa el més important pla d'inversions per a dinamitzar l'economia que cap altra comunitat autònoma ha posat a Espanya i mai la Comunitat Valenciana.

Vostés segueixen fent la seua política. Vagen reduint, inclús, el seu grup parlamentari. Segueixen dedicant-se a estes coses. Nosaltres mos dedicarem al que els ciutadans de la Comunitat Valenciana mos han demanat, que és a treballar per ells.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Senyor Pañella.

El senyor Pañella Alcàcer:

Gràcies, senyora presidenta.

La veritat és que estem decebuts. No esperem quasi tindre ja contestacions a res, però seguirem la nostra línia, per molt que els pese.

Senyor president, jo no sé si és conscient vosté de com ha canviat realment la seua imatge, la projecció de la seua imatge.

Abans la síndica ha fet una referència, però jo li ho diré molt clar. Vosté ha passat de tindre una imatge pràcticament beatífica a ser el més pecador de tots els mortals pràcticament. (*Rialles*) Sí, aixina.

I president, clarament, per al perdó dels pecats és indispensable, sobretot per als creients, és indispensable la confessió. I és l'hora, és l'hora de confessar i d'explicar davant

de tot el poble valencià, sobretot aprofitant «sus ganas locas de hablar», que havia dit abans i evitar les informacions a mitges que mal informen... Per cert, este programa, la seua compareixença ací, és l'únic que se transmet en directe per la televisió, per Punt Dos totes les setmanes. També podrien explicar per què avui no, perquè en este moment estan fent ... *(La senyora presidenta desconnecta el micròfon de la trona)*

La senyora presidenta:

Muchas... Pañella. Muchas gracias.
Señores diputados...
Señor Luna, señor Luna, están ustedes un poco nerviosos hoy. *(Remors i veus)*

Señor presidente.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyora presidenta.
Se sabrà la veritat, absolutament tota, tota, i ací no ha passat absolutament res. L'administració autonòmica valenciana és la més transparent de tot Europa, de tot Europa. El finançament del PP és absolutament transparent. Estem descobrint que la del PSOE, no tant.

I, en tot cas, dir-li a tota la cambra el següent: se sabrà la veritat i el president de La Generalitat i Francisco Camps no guardarà mai rancor de res, entre altres coses *(remors)*, entre altres coses perquè per a mi este treball és d'il·lusió, d'optimisme i d'ambició, de somnis compartits i de fer gran la Comunitat Valenciana.

No es preocupe cap diputat d'esta cambra, perquè mai guardaré rancor d'estos dies en què vostés ens han dit estes coses tan horroroses.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

Proposició no de llei, de tramitació especial d'urgència, sobre la constitució d'una xarxa pública dependent de La Generalitat per al primer cycle d'Educació Infantil de zero a tres anys

La senyora presidenta:

Continuem amb el ple: presa en consideració de la Proposició no de llei de tramitació especial d'urgència sobre la constitució d'una xarxa pública dependent de La Generalitat per al primer cycle *(veus)*...

¡Señora Moreno!, la llamo al orden. *(Veus)*

Continuamos con el pleno: presa en consideració de la Proposició no de llei de tramitació especial d'urgència sobre la constitució d'una xarxa pública dependent de La Generalitat per al primer cycle d'Educació Infantil de zero a tres anys. Per a la seua presentació i defensa, per part del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula...

¿Renuncia el Grupo Socialista? *(Veus)* Renuncia el Grupo Socialista, entiendo.

Pasamos a... Perdón. *(Veus)* Es que con... es que, es que es muy difícil con los gritos de sus compañeros. *(Veus)*

Señor Sanmartín, señor Sanmartín, tiene usted la palabra.
Señor Sanmartín, cuando quiera.

El senyor Sanmartín Besalduch:

Val, gràcies. Gràcies, presidenta.

Ahir, malgrat les acreditacions oportunes de membres de la Plataforma per l'Ensenyament Públic, malgrat les acreditacions fa dos dies, no van poder accedir a comissió.

Ahir va passar exactament el mateix: malgrat les acreditacions, no van poder accedir a comissió.

Jo el que dic és quina... sobretot com arriba a ser de curiós que siguen els alts càrrecs de l'administració pública –no sé este interès tan sobtat per l'educació– els que copen, no solament fa dos dies, els seients de la comissió per al públic, sinó també els del plenari. M'agradaria que aquest interès per l'educació pública fos idèntica a la que té el conseller en el debat de l'educació pública valenciana.

Pensem que és tremendament vergonyós que en una proposició no de llei en la qual exposen una sèrie de punts en defensa de l'ensenyament públic, consensuats amb la Plataforma per l'Ensenyament Públic de la Comunitat Valenciana, que el conseller Font de Mora haja abandonat a penes fa un minut el seu escó. Així va l'educació pública.

Recordaran, recordaran les seues senyories com el passat 17 de desembre la Plataforma per l'Ensenyament Públic valencià va ajornar una vaga amb objecte d'arribar a consensos i acords amb la conselleria.

La realitat, però, va ser una altra. La conselleria, des del principi, ha donat com a resposta, sobretot com a resposta nul·la, pel seu caràcter d'insatisfacció i irresponsabilitat. ¿Per què? Perquè no ha volgut arribar a cap acord amb la plataforma.

Jo, el que me pregunte, me pregunte ara i aquí és com és possible, com és possible que el conseller d'Educació seguísca qualificant encara avui la vaga i les tres manifestacions del passat dimarts com a electorals, partidistes i injustificades, sobretot perquè diu que les reivindicacions plantejades ja han estat satisfetes o en via de satisfacció. Això, que sàpiguen les seues senyories que és rotundament fals, rotundament fals.

El senyor Font de Mora, el departament d'educació, la conselleria en general, sap perfectament que les 13 reivindicacions del manifest presentat per la plataforma no han estat resoltes en absolut. Però sobretot, i el més greu de tot, és que no hi ha hagut cap esperit per part de la Conselleria d'Educació a l'hora, a l'hora d'arribar a una veritable negociació. No ha existit la negociació, únicament reunions informatives amb objecte de deixar passar el temps i deixar escampar la boira.

Jo, per això, voldria ara i aquí fer algunes reflexions molt concretes.

La primera, el primer cycle de zero a tres anys, jo li demanaria –no està el president de La Generalitat, no està el conseller–, però jo els demanaria que per què no vol abordar el Partit Popular, l'administració autonòmica no vol abordar seriosament un mapa escolar de l'Educació Infantil a la Comunitat Valenciana, i especialment el primer cycle.

Tots saben que des que es va aprovar la LOE, este cycle, este primer cycle d'infantil és educatiu. És a dir, no és suficient en guardar o en cuidar els xiquets. Cal educar-los. Per a fer possible això, cal, en primer lloc, una ret, una xarxa d'escoles infantils de zero a tres anys directament dependent de La Generalitat. Però sobretot, sobretot cal l'adscripció, tan orgànica com funcional, dels educadors i les educadores en la mateixa Conselleria d'Educació i no en la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques. Esta –miren si és senzilla i clareta– és la proposta que els faig.

Vergonya els hauria de donar a aquesta bancada, sabent que, per exemple, al País Basc el 50% d'alumnes de zero a tres anys tenen una escola pública.

La segona qüestió que poso damunt la taula és el model d'ensenyament plurilingüe. Jo els pregunte...